

& Ewald & Blicher & Baggesen

PER HØJHOLT

& Ewald

Derfor sveder stenene i juni: en vag forskel
mellem luften og den kolde jord
de stikker i påtvinger dem et sprog af tårer
som var de sjæle i kval under en
åndsforladt himmel, grædende kondensvand,
eller ældre engles isser
svedperlende i en voldsom anstrengelse
for at vride sig op
og få lunet de jordslåede vinger i solbrisen.
(Ved daglig færdsel her
på brolægningen er det år ud og år ind
lykkedes mig at holde samtlige engle nede,
til nu, ak! for ingen ved bedre end jeg
at jeg en skøn morgen vil åbne døren
og se alle sten i indkørslen lette, store som små,
og flyve hjem til gud, han til hvis
himmel veje ikke hænger på træerne).

Praksis 9: Det gentagnes musik (1989)

& Blicher

Snublende gennem våd lyng med en kæp i øret
og en i hånden og hunden langt forude, puffende
til en rød fluesvamp, stirrer han nærsynet
op i de øsende skyer, udforsket af lyn, plaget
og fortryllet, som var de idéer (hvad en klatøjet
Teste senere hen påstod, skønt han foretrak glimt
af faktiske hændelser) men vor mand i regnen
slåes af denne tanke som af et nyt lyn, så heden
blåner og hunden nu piber ved hans kolde knæ
og vers! Vers begynder at blinke og græde i ham,
røde og faste som svampe, udslagne sole i den
bitre lyng og det hujende vejr han trives så vel
ved, som han her haster af sted med frakken våd
og allerede så småt har indledt drømmen om
pennen, det distinkte blæk og kammerets vindstille.

Praksis 9: Det gentagnes musik (1989)

& Baggesen

Problemet er: Min patos! Svag som jeg er for typografisk pomp kan jeg nok få den til at knejse som Münsteren i Strassburg men se her hvordan allerede nu frivoliteter straks vågner og truer med at kvæle det bedre jeg jeg frygtløst blotter og falder jeg ned på knæ for at bede Gud om hjælp i mit bekneb råder jeg ikke for øje og sans med de nette ankler og smalben jeg kan se derfra men da Han jo også er deres skaber og ophav og jeg i sød andagt just sender min tanke opad til Hans favn forvilder den sig op helt andre steder - ak! Til hulde egne hvorhen jeg ikke tror Han følger mig - Han lyst? O fy! Så ti dog tanke! Forestilling stands! Tøv løbske fantasi! Jeg liderbuk! Jeg slumpe-kigger! Selv Thunersøens rene vand som dybt afspejler den høje alpes glans betog mig min Sophie med skamløs snak og ekvivokke blikke så at vi tæt omslynget efter landgang sammen måtte søge tilflugt med vor lystenhed blandt høje bregner! - Hvem svimler ikke over sådanne dyb? Til hvilket liv mon er jeg hjemfalden når sansers brug er ikke hellig? Og Gud da? Han selv? Er Han - en erektion?

Praksis 10: Manøvrer (1993)

